

Илия — Числото седем

Първият и Последният

Jeff Pippenger

2023-10-07

Ние определяме 1863 година като последната изпитна точка в поредица от изпитания, започнали при великото разочарование от 1844 година. Първият елемент от нашата логика е фактът, че милеритското движение приключи, когато Църквата на адвентистите от седмия ден беше официално регистрирана пред правителството на Съединените щати именно през същата година. Движението, което започна пророчески през 1798 година, завърши през 1863 година.

Вдъхновението ни уведомява, че когато могъщият ангел от Откровение осемнадесета слезе на 11 септември 2001 г., това събитие бе предобразено в милеритското движение, когато ангелът от Откровение десета слезе. Движението на милеритите започна при времето на края през 1798 г., когато видението за реката Улай от Даниил, глави осма и девета, бе разпечатано. Движението на сто четиридесет и четирите хиляди започна при времето на края през 1989 г., когато видението за реката Хидекел от последните три глави на Даниил бе разпечатано.

И двете времена на края положиха началото на прогресивно отделяне на предишния избран народ от онези в движението на съответните им истории. Когато първичното правило на всяка история бе публично потвърдено, ангелът на всяка съответна история слезе. Вестта, движението и вестителят бяха средствата, които Господ употреби във всяка съответна история, за да изобличи греха на предишния избран народ; защото, както Христос учеше относно Своето дело, ако Той не бе дошъл, дребнавите, заядливи юдеи на историята не биха имали грях. Вестителят, вестта и движението бяха оръдията на съда, които щяха да държат предишния избран народ отговорен за отхвърлянето на прогресивната светлина на съответните им истории; и когато ангелът слезе, това отбеляза, че съдебният процес над народа на предишния завет е започнал. Оръдието на съда се разпознава, когато пророците, които онагледяват тази история, изяждат вестта, предадена им от Господа. Когато изядат вестта, те тогава занасят вестта на предишния избран народ, представен като коравовратен и бунтовен народ, който няма да чуе и да се обърне. Щом ангелът слезе и вестта бъде изядена, започва съдът над бунтовния народ.

Ние прилагаме съдебния процес на древния Израил, както е онагледен в книгата Числа, към историята на милеритското движение и в крайна сметка ще приложим този изпитателен процес към движението на сто четиридесет и четирите хиляди. Символиката на числото „десет“ следва да бъде определяна от контекста на пасажа, в който то е употребено.

Последователността на десетте изпитания започва при разочарованието — било то при Червеното море за древния Израил, или на 22 октомври 1844 г. за милеритите. Сестра Уайт

посочва „крайъгълните“ истини, които са били разкрити в онова време, започвайки с онова, което тя нарича „преминаването на времето“. Разочарованието за евреите беше заплахата от войската на фараона. Липсата на вяра в Божията сила у евреите се прояви в отговора им на страха от войската на техните врагове, точно както бе и при десетото и последно изпитание. Исус илюстрира края от началото, така че страхът от великаните в Обетованата земя, който десетте съгледвачи посочиха, беше същият страх, който бе породил и тяхното разочарование при Червеното море. Десетото и последно изпитание за милеритското движение щеше да бъде едно времево пророчество, както беше и 22 октомври 1844 г.

Голямото разочарование в прогресивното пресяване на милеритската история беляза началото на една история, която бе ясно предобразена от избавлението на древния Израил от Египет. Започвайки от Червеното море, имаше поредица от десет изпитания, и последното изпитание щеше да отрази първото изпитание. „Преминаването на времето“ при голямото разочарование бе породено от неразбиране на едно времево пророчество. Последното от процеса на изпитване за духовния Израил щеше да бъде същото като първото. През 1863 г. водачите на буквалния Израил избраха да се върнат към библейската методология на онези, които току-що бяха определили като дъщери на Рим, и отхвърлиха, или бихте могли да кажете, не разбраха най-дългото времево пророчество в Библията. Краят на десетте изпитания както в буквалния, така и в духовния Израил бе представен чрез началото. И в края, и в двата случая, бунтовниците проявиха желание да се върнат на мястото, от което току-що бяха избавени.

Като отхвърли седемте времена от Левит двадесет и шеста глава, лаодикийският адвентизъм създаде пророческа дилема, която не бе предвидил. И до днес те не са успели да разрешат тази дилема, макар в опит да сторят това да поднасят разнообразни блюда от басни. Дилемата се намира в стиха, който Сестра Уайт определя като основата и централния стълб на адвентизма.

„Библейският текст, който повече от всеки друг бе едновременно основата и центният стълб на адвентната вяра, беше заявлението: „До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти.“ [Даниил 8:14.]“ Великата борба, 409.

Адвентизмът има много да каже за стих четиринадесети, но никога не разглежда най-първото наблюдение, което трябва да се направи относно този стих. Това наблюдение е, че стих четиринадесети е „отговор“. Един отговор е безсмислен, ако не включва въпроса, който поражда отговора. Стих тринадесети не може логически, граматически или разумно да бъде отделен от стих четиринадесети, защото стих тринадесети е въпросът, а стих четиринадесети е отговорът.

Въпросът, когато бъде представен правилно и безпристрастно, придава на четиринадесети стих съвсем различен смисъл от този, на който учи адвентизмът. Това не означава, че четиринадесети стих не е „основата и централният стълб на адвентната вяра“, защото е така. Това означава, че когато през 1863 г. адвентизмът не разбра и остави настрана седемте времена, той не беше в състояние напълно да определи какво в действителност означава

четиринадесети стих. В Писанията половин истина не е истина. Правилно разбран, въпросът от тринадесети стих изисква да се признае пророчеството, което отбелязва очистването на светилището, което е било потъпквано, а също и да се признае пророчеството, което отбелязва потъпкването на множеството. Пророчеството за две хиляди и триста години се отнася до „светилището“, а пророчеството за две хиляди петстотин и двадесет години се отнася до „множеството“.

За да се разгледа взаимоотношението между двата стиха, е необходимо продължително изследване, което на този етап в тези статии не възнамерявам да предприемам. Тези въпроси многократно са били разглеждани през годините и могат да бъдат намерени в поредицата „Таблиците на Авакум“. Все още разглеждам символиката на Илия и желая най-напред да завърша тези истини.

Уилям Милър беше Илия в началото на адвентизма и първото му откритие бяха седемте времена от Левит двадесет и шеста глава, така че отхвърлянето на тази истина през 1863 година беше отхвърляне на вестта на Илия. В този момент разглеждам характеристиката на Алфата и Омегата, която отъждествява края с началото. Последното изпитание за древния Израил беше представено в първото изпитание. И двете изпитания изразяват страх, че езическите народи са по-могъщи от Бога. Десетото изпитание, бидейки същото по принцип, беше много по-бунтовно от първото изпитание, защото историята на Божията победа в първото изпитание би трябвало да е породила утвърдена увереност у бунтовниците. Те проявиха своето отхвърляне на Бога въпреки много повече доказателства за Неговата сила, отколкото имаха при Червеното море. До 1863 година милеритският адвентизъм вече обясняваше защо великото разочарование е било мощно Божие дело, но въпреки това те решиха да си изберат водач, да се върнат в Египет и да отхвърлят вестта, която Даниил нарича Моисеевата „клетва“ и която беше представена от Илия.

Вместо да отделям време, за да изложа доказателствата за валидността на седемте времена като времево пророчество, възнамерявам да използвам проста логика, за да докажа тяхната валидност по друг начин. За движението, започнало през 1798 г., последният изпит от 1863 г. би представлявал също и последния изпит за движението на могъщия ангел от Откровение осемнадесета глава. Вдъхновението е било съвсем ясно относно това какво е последното изпитание и за двете движения.

„Сатана е... постоянно настоятелен в прокарването на фалшивото — за да отвежда от истината. Най-последната измама на Сатана ще бъде да обезсили свидетелството на Божия Дух. „Където няма видение, народът загива“ (Притчи 29:18).“ Selected Messages, book 1, 48.

Няма никакъв честен начин да се приемат писанията на Елън Уайт и да се твърди, че тя не е подкрепяла напълно седемте времена от Левит двадесет и шеста глава. Сестра Уайт, както вече посочихме в тези статии и както е добре документирано в поредицата, озаглавена „Таблиците на Авакум“, ни уведомява непосредствено, че Бог е ръководил както картата от 1843 г., така и тази от 1850 г. Тя пряко учи, че тези две таблици са били изпълнение на втора

глава на Авакум. И двете карти посочват седемте времена от Левит двадесет и шеста глава като централна точка в съответното им графично оформление. И в двете карти линията на седемте времена има Христовия кръст като център на пророческата линия на седемте времена.

Наред с нейните одобрения на двете таблици на Авакум, тя многократно е записвала, че трябва да продължаваме да представяме вестта, която е била представяна от 1840 до 1844 година, и всеки адвентен историк, който разглежда как милеритите са разпространявали вестта, която са прогласявали, посочва, че са използвали картата от 1843 година. Тя не само одобрява вестите, представени на картите, и съветва Божия народ да продължава да представя същите тези вести, които са били представяни в онази история, но и предоставя множество пасаж, в които предупреждава, че тези вести ще бъдат атакувани през цялата история на Божия остатъчен народ. Когато предупреждава за тези атаки, тя многократно посочва, че дело на Божиите стражи е да защитават именно тези истини.

Ако схемите са неправилни, тогава и вестите, които те изобразяват графично, са неправилни. Ако вестта, която милеритите проповядваха от 1840 до 1844 г., е била неправилна, тогава и многократното определяне от Елън Уайт, че милеритската вест е била основата, също е неправилно. Ако тези вести са били неправилни, нейните многократни повели да продължаваме да представяме именно същите тези истини представляват погрешен съвет. Ако вестта на милеритите не представлява основите, които трябваше да бъдат запазени и пазени от сатанински нападения, тогава и тези наставления са погрешни. Да се стигне до заключението, че всички тези въпроси, свързани с Илияновата вест от онази история, са погрешни, би показало ясно, че Елън Уайт е била лъжепророк.

Съвременният адвентизъм все още учи на своите семинари върху книгата Откровение, че църквата на остатъка ще притежава Духа на пророчеството, който е свидетелството на Исус, но те със сигурност не казват на онези, които се стремят да привлекат към църковно членство, че напълно отхвърлят одобрението и предупрежденията на Елън Уайт, свързани с онези ранни основополагащи истини и история. Какво означава за вас следният откъс?

„Нямаме нищо, от което да се боим за бъдещето, освен ако не забравим пътя, по който Господ ни е водил, и Неговото учение в нашата минала история.“ *Life Sketches*, 196.

През 1863 г. милеритското движение стигна до своя завършек и се регистрира като юридическо лице пред правителството, което в крайна сметка щеше да изгради образ на папството, което според определения на Елън Уайт е съчетаването на църквата с държавата.

„В движенията, които сега са в ход в Съединените щати, за да осигурят за институциите и обичаите на църквата подкрепата на държавата, протестантите вървят по стъпките на папистите. Нещо повече, те отварят вратата за папството да възвърне в протестантска Америка върховенството, което е изгубило в Стария свят.“ *Великата борба*, 573.

При предпоставката, че законното обвързване с правителството беше част от необходимостта от организиране, във време, когато младежите на нацията бяха мобилизирани в кървавата баня, известна като Гражданската война, движението на милеритите приключи. През 1863 г., както чрез печатна статия, така и чрез нова карта, Църквата на адвентистите от седмия ден отхвърли пророчеството за робството, което Даниил нарича клетвата на Моисей. През 1850 г. Господ беше насочил Своя народ да направи втората таблица на Авакум и да поправи грешката, над която беше задържал ръката Си в таблицата от 1843 г. Картата, наредена през 1850 г., напълно изпълни предназначението си, защото Елън Уайт каза, че е видяла „че Бог беше в издаването на картата“, като същевременно посочи, че картата от 1850 г. е отъждествена с втора глава на Авакум.

Целта на схемата от 1850 година беше същата като тази на схемата от 1843 година. Тя трябваше да бъде евангелизаторското средство, използвано за представянето на вестта на третия ангел на един умиращ свят. През 1863 година тази вест беше отхвърлена. Процесът на изпитване, който е предобразен от процеса на изпитване, започнал при Червеното море, започна с времево пророчество, което посочва светилището, което трябваше да бъде потъпкано в тринадесети стих на осма глава от Даниил, а процесът на изпитване завърши с времево пророчество, което посочва войнството, което трябваше да бъде потъпкано в тринадесети стих на осма глава от Даниил.

Тогава чух един светец да говори; и друг светец каза на онзи светец, който говореше: Докога ще трае видението за всекидневната жертва и за престъплението, което докарва запустение, та и светилището, и множеството да бъдат предадени на потъпкване? И той ми рече: До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти. Даниил 8:13, 14.

Изпитателният процес, който започна на 22 октомври 1844 г., носи подписа на Алфа и Омега. Началото на този изпитателен процес беше времево пророчество, което представляше светилището, което щеше да бъде потъпкано. Това беше пророчество, което, когато се изпълни, произведе голяма светлина. Изпитателният процес, който завърши през 1863 г., носи подписа на Алфа и Омега. Краят на този изпитателен процес беше времево пророчество, което представляше множеството, което щеше да бъде потъпкано. Това беше пророчество, което беше предназначено да произведе голяма светлина, когато се изпълни. То беше времево пророчество, представено от Илия на онази история, и когато беше отхвърлено и оставено настрана, произведе голяма тъмнина.

А ето осъждението: че светлината дойде в света, а човеците обикнаха тъмнината повече от светлината, защото делата им бяха зли. Йоан 3:19.

Логиката, с която възнамерявам да завърша тази статия, е това, което вече отбелязах. Одобри ли Бог чрез Елън Уайт картите от 1843 и 1850 година?

„Видях, че схемата от 1843 година беше направлявана от ръката на Господа и че не бива да бъде изменяна; че числата бяха такива, каквито Той ги желаше; че Неговата ръка

беше над тях и скри една грешка в някои от числата, така че никой не можеше да я види, докато ръката Му не беше отстранена.“ Ранни писания, 74.

„Видях, че Бог беше в издаването на схемата от брат Никълс. Видях, че в Библията има пророчество за тази схема, и ако тази схема е предназначена за Божия народ, ако тя е достатъчна за един, тя е и за друг; и ако един се нуждаеше от нова схема, изработена в по-голям мащаб, всички се нуждаят от нея също толкова.“ Manuscript Releases, number 13, 359; 1853.

Дали Бог чрез Елън Уайт одобри вестта, която милеритите представиха в периода от 1840 до 1844 г.?

„Бог не ни дава нова вест. Ние трябва да прогласяваме вестта, която през 1843 и 1844 година ни изведе от другите църкви.“ Review and Herald, January 19, 1905.

„Бог ни призовава да отдадем времето и силите си на делото да проповядваме на народа вестите, които раздвижиха мъже и жени през 1843 и 1844 година.“ Manuscript Release, Number 760.

„Всички вестѝ, дадени от 1840–1844 г., трябва сега да бъдат представени с сила, защото има много хора, които са изгубили своята посока. Вестите трябва да отидат до всички църкви.

„Христос каза: „Блажени са вашите очи, защото виждат; и вашите уши, защото чуват. Защото истина ви казвам, че мнозина пророци и праведници са пожелали да видят онова, което вие виждате, и не са го видели; и да чуят онова, което вие чувате, и не са го чули“ [Матей 13:16, 17]. Блажени са очите, които видяха нещата, които бяха видени през 1843 и 1844 година.

„Вестта бе дадена. И не бива да има никакво забавяне в повтарянето на вестта, защото знаменията на времето се изпълняват; заключителното дело трябва да бъде извършено. Велико дело ще бъде извършено за кратко време. Скоро по Божие назначение ще бъде дадена вест, която ще се разрасне в силен вик. Тогава Даниил ще застане в своя дял, за да даде своето свидетелство.“ Manuscript Releases, volume 21, 437.

„Истините, които приехме през 1841, ‘42, ‘43 и ‘44 година, сега трябва да бъдат изучавани и прогласявани. Вестите на първия, втория и третия ангел в бъдеще ще бъдат прогласявани със силен глас. Те ще бъдат давани с искрена решителност и в силата на Духа.“ Manuscript Releases, том 15, 371.

„Ние разбираме сегашната слабост и незначителност на делото. Ние сме имали една опитност. Извършвайки делото, което Бог ни е дал, можем с доверие да вървим напред, уверени, че Той ще бъде нашата сила и способност. Той ще бъде с нас през 1906 година, както беше с нас през 1841, 1842, 1843 и 1844 година.“ Loma Linda Messages, 156.

„Онези, които стоят като учители и ръководители в нашите институции, трябва да бъдат здрави във вярата и в принципите на вестта на третия ангел. Бог желае Неговият народ да знае, че ние имаме вестта така, както Той ни я даде през 1843 и 1844 година.“ General

Conference Bulletin, April 1, 1903.

„Предупреждението дойде: Не бива да се допуска да влезе нищо, което би смутило основата на вярата, върху която градим още откакто вестта дойде през 1842, 1843 и 1844 година. Аз участвах в тази вест и оттогава досега стоя пред света, вярна на светлината, която Бог ни е дал. Нямаме намерение да отместим нозете си от платформата, на която бяха поставени, докато ден след ден търсехме Господа с усърдна молитва, търсейки светлина. Мислите ли, че бих могла да се откажа от светлината, която Бог ми е дал? Тя трябва да бъде като Канарата на вековете. Тя ме е направлявала, откакто ми бе дадена.“
Review and Herald, 14 април 1903 г.

Предупреди ли Бог чрез Елън Уайт Своя народ да се защитава срещу нападки, които биха подкопали истините на милеритската история?

„Великите ориентири на истината, които ни показват нашето местоположение в пророческата история, трябва да бъдат грижливо пазени, за да не бъдат съборени и заменени с теории, които биха донесли объркване, а не истинска светлина.“ Избрани вести, книга 2, с. 101, 102.

„Днес Сатана търси възможности да събори ориентирите на истината — паметниците, които са били издигнати по пътя; и ние се нуждаем от опитността на възрастните работници, които са построили дома си върху твърдата канара и които както при лоша, така и при добра мълва са останали непоколебими в истината.“ Gospel Workers, 104.

„Бог никога не оставя света без хора, които могат да различават между добро и зло, правда и неправда. Бог има хора, които е определил да стоят на предната линия на битката във времена на извънредна нужда. В криза Той ще издигне хора, както е сторил в древни времена. На младите мъже ще бъде наредено да се свържат с възрастните знаменосци, за да бъдат укрепени и поучени чрез опита на тези верни люде, които са преминали през толкова много борби и на които Бог така често е говорил чрез свидетелствата на Своя Дух, посочвайки правия път и осъждайки неправия път. Когато възникнат опасности, които изпитват вярата на Божия народ, тези пионерски работници трябва да разказват за опитностите от миналото, когато са настъпвали тъкмо такива кризи, когато истината е била поставяна под въпрос, когато са били въвеждани странни възгледи, произхождащи не от Бога.“

„Опитът на онези възрастни работници е нужен сега; защото Сатана следи всяка възможност да обезсили старите ориентири — паметниците, които са били издигнати по пътя.“ Review and Herald, 19 ноември 1903 г.

През 1863 г. милеритското движение приключи, като отхвърли първата истина, която Илия на онази история бе воден да разбере. Последното му изпитание се основаваше върху двата стиха в Данииел осма глава, които посочват потъпкването на светилището и на множеството. Светлината за светилището бе открита при първото от десетте изпитания, а тъмнината бе доведена върху множеството при последното от десетте изпитания.

„Едно нещо е сигурно: онези адвентисти от седмия ден, които заемат страната си под знамето на Сатана, най-напред ще се откажат от вярата си в предупрежденията и изобличенията, съдържащи се в Свидетелствата на Божия Дух.

„Призивът към по-голямо посвещение и по-свята служба се отправя и ще продължи да се отправя. Някои, които сега изговарят внушенията на Сатана, ще дойдат на себе си. Има такива на важни доверени постове, които не разбират истината за настоящето време. На тях трябва да бъде предадена вестта. Ако я приемат, Христос ще ги приеме и ще ги направи съработници с Него. Но ако откажат да чуят вестта, ще застанат под черното знаме на Княза на тъмнината.

„Получих наставление да кажа, че скъпоценната истина за това време се открива все по-ясно и по-ясно на човешките умове. В особен смисъл мъже и жени трябва да ядат плътта на Христос и да пият Неговата кръв. Ще има развитие на разбирането, защото истината е способна на постоянно разширяване. Божественият Източник на истината ще влезе в по-близко и още по-близко общение с онези, които продължават да Го познават. Когато Божият народ приема Неговото слово като небесния хляб, той ще знае, че явяването Му е приготвено като зората. Те ще получат духовна сила, както тялото получава физическа сила, когато се приема храна.

„Ние не разбираме дори наполовина Господния план, като изведе израилевите чеда от египетското робство и ги води през пустинята към Ханаан.

„Когато съберем божествените лъчи, сияещи от евангелието, ще придобием по-ясно разбиране за еврейската система и по-дълбока оценка за нейните важни истини. Нашето изследване на истината все още е непълно. Събрали сме само няколко лъча светлина. Онези, които не са всекидневни изследователи на Словото, няма да разрешат проблемите на еврейската система. Те няма да разберат истините, преподавани чрез храмовото служение. Божието дело се възпрепятства от светското разбиране за Неговия велик план. Бъдещият живот ще разкрие значението на законите, които Христос, обгърнат в облачния стълб, даде на Своя народ.“ Spalding and Magan, 305, 306.

Ще продължим разглеждането на символиката на Илия във връзка с 1863 година в следващата статия.